

Et glansbillede, en bog og et hus

Glansbilledet, der beskriver hende, er fyldt med de fineste små detaljer på hver enkelt lille kvadratmillimeter, og malet så smuk i farver der alle passer sammen i nuancer og form. Drysset med en rund og kærlig hånd med sølvglitter der får det, ellers forholdsvis imponerende billede, til at se fejlfrit og perfekt ud. Dette glansbillede er, hvad pigerne fra hendes gamle klasse stadig ser, når de får øje på hende på de sociale medier, og hvis de tilfældigvis spotter hende på deres gamle billeder. De ser kun de perfekte kanter, og de tror, at de ved alt om hende. Efter at have brugt mange timer på at analysere dette glansbillede ned til den mindste detalje, som hvis det var et langt kringlet digt, får de det dårligt med sig selv. Men i virkeligheden bliver de snydt og bedraget, af hvad de ser. De bliver så betaget og næsten opslugt af, hvor perfekt glansbilledet er malet og fremført af den smukke pige, at deres intelligens langtfra rækker til at se hvad bagsiden af dette glansbillede, i virkeligheden illustrerer.

...

Hendes fod lander tungt og opgivende i den grå vandpyt under hende. Det plasker op på hendes sorte jeans, men hun er ligeglad. Hun møder alligevel ikke nogen herude. Himlens tårer rammer hende og glider langsomt ned af hendes kinder, indtil de til sidst forlader hende for skovbundens smattede lag. Eftermiddagen ligger øde og dunkel hen, og hendes skridt mister hurtigere og hurtigere energien, for hver gang hun sætter sine sorte snøresko ned i grannåle og mudder. Hun er uvidende om hvordan, de overvågende øjene kigger på hende. Hun er udvidende, om hvordan hun fra to forskellige verdener bliver set og opfattet. Skoven lyder som et brusebad, hvor de kraftige stråler rammer en

af shampooflaskerne. Men her er de varme, behaglige stråler skiftet ud med kolde følelseløse dråber, der lander tungt på hendes skuldre og nakke, og tvinger hende til at gå med bøjet hoved. Hendes tanker flyver rundt som hovedløse fluer, og stadig er hun uvidende.

For to år siden skiftede hun skole. Dengang havde hun det godt. Hver dag stod hun op og glædede sig til den korte tur til skole for at møde alle sine veninder, og til at se hvad dagen kunne byde på. Så skiftede hun skole. Hendes forældre blev nødt til at flytte på grund af arbejde, og hun blev revet med. I stedet for at bo i hendes kendte fødeby hvor hun kendte alle, og hvor hun blev elsket og forgudet, flyttede hun til storbyens upersonlige larm og rædsel. Alle hendes venner og beundre sagde farvel. Hun efterlod sine minder og relationer tilbage sammen med sit glansbillede. Der hvor hun endte kendte ingen hende. Uden hun nåede at vende sig til at hendes omgivelser pludselig havde ændret sig gevaldigt, startede hun på en ny skole. Der gik hun gennem to år af modgang. Hendes tilværelse havde ændret sig så meget, at hun ikke nåede at følge med. Uvidende om at det, hun stadig kaldte sit hjem, havde glemt hende og kun svagt erindrede et smukt glansbillede, levede hun nu i en verden af tomhed. Hun længtes sådan efter sit gamle liv og kunne ikke abstrahere fra det. Nu blev hun i stedet opfattet som en introvert taber, der ikke kunne finde ud af noget, og de to år med modgang blev i hendes hoved til ti. Hendes klassekammerater kiggede på hende og tænkte alle på det samme. De troede, de vidste, hvem hun var, og hvor hun kom fra. Men aldrig havde de taget mere fejl. Deres syn på hende havde de opdigtet i troen på, at de var de klogeste mennesker på denne jord, og de troede på det. Selv hvis hun havde haft overskuddet til at prøve at vise dem det modsatte, ville de ikke have ændret dette syn.

Stien hun går på stopper om cirka hundrede meter og i stedet for at ende nede ved søen, drejer hun af og træder ind på det mørkegrå fortov, hvor vandet trænger ned gennem sprækkerne på fliserne. Hendes sko er mudrede, men det er hun efterhånden vant til. Hendes tøj er gennemblødt og beskidt, men hun er ligeglad. Sølvglimmeret og de fine detaljer er væk. Hun går op mod den hvide kirke med det murstensbelagte sidehus. Hun stopper op og kigger på sine omgivelser. Trehundrede og tres grader drejer hun rundt om sig selv. "Farsø kirke" står der på skiltet. Hun lukker øjnene og tænker for sig selv - dette er mit nye hjem. Hun har ikke de store forventninger, men dette sted skal være hendes nye hjem i et år. Hendes forældre er endnu en gang flyttet, og nu skal hun tage sit sidste år af folkeskolen her. Vandet løber ned af hendes ansigt, men denne gang er det ikke regnen. Hun har bestemt sig for at give det en chance. Inderst inde er hun mest nervøs for, om folk vil give hende en chance. Hun tænker på sit gamle hjem, der erindrer de stadig svagt det perfekte glansbillede. Tænk hvis de så hende nu.

...

Alt hvad de ser, når han træder ind i rummet er den tynde kedelige bog på nederste hylde i den fjerneste afkrog af skolens bibliotek. Omslaget er gråt og ligegyldigt og ingen overskrift, trykt i flotte snørklede guldbogstaver, er at finde. Siderne er fyldt med gamle kaffepletter, og formen er træls at holde ved. Støvet på toppen af den isolerer bogens indhold fra resten af verdenen. Selvom bogen er placeret blandt populære ungdomsbøger i flere serier, biografier af store sportsmænd og nogen af de bedste videnskabsbøger gennem tiden, er der igen, som vælger at bruge deres tid på denne bog. De har ikke kompetencerne til at gennemskue at tit og ofte, er det de bøger, som ser mest kedelige ud, som i virkeligheden har mest at byde på. Det er ikke dem med de far-

vestrålende omslag og fabelagtige anmeldelser skrevet med tyk skrift på bagsiden, som er de bedste. Men er der mon nogensinde nogen, som opdager det, eller vil bogen forevigt forblive denne person, som omverdenen har bestemt, han er?

Den nye pige i klassen sætter sig ved siden af ham. Hun præsenterede sig kort oppe foran tavlen, og hun blev derefter henvist til den eneste ledige stol tilbage i klassen. Ved siden af ham. Han kigger på hende, i det hun sætter sig ned. Hun er lige flyttet her til Farsø fra storbyen og skal tage 9.klasse her på skolen. Hendes lange lyse hår flyder, som havets bølger, ned af hendes ryg, og de blå øjne stirrer ud i den tomme luft. Han kigger igen ned i sin bog foran sig. Han ved ikke, hvad han skal gøre af sig selv. Normalt sidder han altid her alene. Han kan mærke, hvordan hun kigger på ham. I hans hoved flyver tankerne rundt som en sværm af insekter. Han ville ønske, han kunne læse hendes tanker lige nu. I hans hoved danner sig billeder af, hvordan hun lige nu smiler over hele femøren indvendigt, over at være blevet placeret ved siden af den dreng, som ser sødest ud af alle drengene her inde. Hvis bare han vidste, hvad hun i virkeligheden tænkte lige nu. Hun kigger med udtryksløse og ligeglade øjne på bogen mellem hans hænder. Klokkerne lyder og stole kradser og flår gulvet op, og høje skrig fra de mange elever lyder. Han er den sidste der træder ud af døren. Gangen er fyldt med mennesker, som alle er på vej ned mod kantinen. Som små myrer myldrer de alle ind foran hinanden, træder hinanden i hælene og skubber til dem der står ved siden af. I et kort glimt får han øje på de lyse bølger, der denne gang er blevet kastet op i en løs hestehale. Håbet vandes i hans mave og begynder langsomt at spire. Men han er uvidende om, hvad hun i virkeligheden så, da hun fik øje på sin nye plads i klassen. Hvis bare der var nogen, som gad at åbne den udadtil triste bog, ville de opdage hvilke fantastiske historier og fortællinger, den havde at byde på. Al den viden og kundskab som den viste sig at kunne

berette om. Men hun har allerede taget sit valg. Han er uvidende om, hvad hun tænker om ham, og hun er uvidende om, hvad hun går glip af, fordi hun endnu engang er bange for at gå mod strømmen.

Med raske skridt nærmest løber han ned mod de to dobbeltdøre og træder ud i skolegården og ud i den friske luft. Han smyger jakken omkring sig og sætter sig over i hjørnet af den store beton skolegård. Hans tanker er hovedløse og uden mening. Normalt sidder han her hele frikvarteret for at undgå at møde nogen, og det samme gør han i dag.

Ovre i den anden ende kommer en flok piger gående med armene om hinanden. Skolens flotte piger som alle andre piger vil være som. Pigerne går ind ad dobbeltdørene, men en enkelt bliver stående tilbage. Kort efter kommer der en ny skikkelse ud af døren og går over til hende. En dreng fra hans parallelklassen. I virkeligheden misunder han ham, han har alt det, han selv gerne vil have. I den anden ende træder den nye pige ud af døren. Uvidende er de alle sammen om, at han kunne være præcis lige så god som ham drengen fra parallelklassen, han kunne få lige så meget opmærksomhed fra pigerne og være lige så dygtig i skolen som ham.

...

Som et nyrenoveret hus er han perfekt. Husets personlighed, charme og udseende er nøje blevet givet til det gennem smukke detaljer, perfekt nips og interiør. Hvert rum kan noget forskelligt. Nogle er rolige og afslappende, andre er smukke og symmetriske, og et enkelt er fyldt med farver og store vinduer. Sådan er han, og sådan bliver han set, men aldrig har han nogensinde selv set sig selv som dette smukke og intelligente hus. Han er uvidende om dette syn. I hans hoved er han en gammel faldefærdig villa, beliggende i den dårlige ende af byen. Et hus som ingen kan lide, og

som folk går uden om, når de får øje på det fra gaden af. Et hus med kedelige og ligeGYldige rum, slidte kanter og bøjede gulvbrædder. Arkitektoniske beslutninger taget uden fornuft, sådan ser han sig selv.

Han træder ud i den kolde luft. Med det samme får han øje på hende stå alene med jakken trukket godt op om ørene. Han skimter hurtigt skolegården for andre skikkelser end hende. Han får øje på, ham drengen fra parallelklassen som altid sidder over i hjørnet. Aldrig har de snakket sammen, men han tør heller ikke gøre det, hvis nu der var nogen, som ville se ham snakke med ham, de andre omtalte som "den underlige." Han kigger tilbage på pigen, der står få meter foran ham og venter på ham. Ud af øjenkrogen ser han en pige, han aldrig har set før, men han tør ikke kigge ordentligt efter hende, hvis hans kæreste skulle blive jaloux. I stedet går han over til hende krammer hende og siger hej. Han kigger på hende, og er i tvivl om han skal kysse hende, eller om hun ville synes, det var træls. Han beslutter sig for at lægge armen om hende, og sådan begynder de at gå. De har været kærester i næsten et halvt år nu, og hun plejer at sige, når folk spørger, at han ikke kun er hendes kæreste, men også hendes bedste ven. Men i virkeligheden har han ikke nogen rigtige venner, som kender den rigtige ham. Han er udvidende om, at det er det, han har brug for. Nogle mennesker der forstår og kender ham. Uden at kigge tilbage på den underlige dreng eller den pige han aldrig havde set før, går de ned af trappen, der leder ud til vejen og væk fra skolen.

...

Hver for sig er de nu alle alene på hver sin måde.

Alle er de uvidende om, at deres syn på andre mennesker har gjort dem blinde. Alle er de uvidende om, at alle ikke er, som de ser ud, og at der ligger noget bag den facade, de ser. Hvis de alle glemte glansbilledet, den kedelige slidte bog og det perfekte hus, ville det vise sig, at netop disse tre mennesker ville have været de bedste venner, hvis altså bare de turde.